

נוסח תימן

שילדים

זמני פניסת וציאת השבת

פרשה כניסת ציאת

19:59 18:59 תורע-מצו

20:04 19:04 אחרי-קדו

20:10 19:09 אמור

20:16 19:14 בהר-בחק

*לפי זמן ת"א

לזמן ירושלים יש להויר

15 דקות לכניסת השבת

לזמן חיפה להויר 9

דקות לכניסת השבת

ירחון לחודש אייר התשע"ז ליצירה בשכ"ח לשטרות
העורך: שמואל מחפוד יצ"ו כתובת המערכת: רחוב הגר"א ו, רה"ע

מ"ד הגאון הגדול הרב פנחס קורח שליט"א

מצב רבוא' 19

בין פסח לשבועות

כאשר יש בו שלמות ושהרור משעבוד היצר. מי שמצליח להתכונן בתקון המדות, הוא זוכה לחרות אמיתית, כי הוא משחרר מפבלי היצר הרע המפתה אותו לא להתנזר מתאוות ומהבלי העולם, וזוכה לחרות אמיתית, כי אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה. כי הוא יודע מה מתור ומה אסור ומגביל את עצמו, ובבחינתו החפשית לשמע בקול התורה ודברי החכמים הוא בן החורין האמיתי.

יוצא אפוא כי זמן חרותנו החל בחג הפסח ביציאה ממצרים מבית עבדים, נשלם בחג השבועות במתן תורה, שבו נעשינו לעם סגולה מכל העמים. ואכן עלינו לשבח באמירת ברוך אלהינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת וכו'.

חג הפסח הוא חג הגאולה והחרות, לזכר יציאת עם ישראל ממצרים מבית עבדים, אחרי שעבוד קשה ועבודת פרך לפרעה מלך מצרים. וגאלתם היתה בחדש ניסן, ותכלית הגאולה מבית עבדים לא היתה לצרף עצמאותם של ישראל בלבד, אלא למטרה נעלה מאד, והיא קבלת התורה במעמד הר סיני, כמו שנאמר למשה רבנו, בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ההר הזה (שמות ג', י"ב). כלומר החרות אינה תלויה ביציאה מעל משעבדים בלבד, אלא אם כן יש עמה קבלת תורה ודת. וחרות זו תובן על פי דברי חז"ל "אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה". וכל עוד שאין לאדם תורה ומצוות, הרי זה משעבד לרצונותיו ולתאוותיו, הוי אומר החרות מעל משעבדים, תלויה בחרות רוחנית.

ואכן כך אומר ה' לעם ישראל בבואם לפני ה' הר סיני, "ועתה אם שמוע תשמעו בקלי וכו'", והייתם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ (שמות י"ט, ה'). חביבותם של ישראל ויחודם בעולם הוא על ידי קבלת התורה ומצוותיה, ולפי זה היציאה ממצרים לא היתה חרות בפני עצמה אלא שלב בהתהוותו של עם ישראל לעם ששיאו בקבלת התורה.

אך אם כן יש לשאל מדוע קבל עם ישראל את התורה רק כעבור חמשים יום, ולא אחר ימים ספורים, אומרים חז"ל כי שהייתם של עם ישראל במצרים למעלה ממאתים שנה גרמה ששקעו בתרבויות המצרים במ"ט שיערי טמאה. וכדי לסלק מהם את השפעת טמאת מצרים, נדרשה הכנה גדולה של חמשים יום, כדי שבכל יום יוכלו לצאת משער טמאה אחד עד שבהגיע יום החמשים שהוא חג השבועות יעשו ראויים לקבלת התורה, ולהעשות לעם סגולה. וזהו אחד הטעמים של מצות ספירת העמר, וכמו שכתוב בספרים הקדושים.

ההכנה לקראת מתן תורה היא בהשתוקקות לקבלת התורה ובצפייה מדי יום ביומו, וזהו אחד מטעמי ספירת העמר. וברור הוא כי הכנה זו היא התנתקות ממצוות רעות כגון שנאת הבריות, ולשון הרע וריביות, ושקיעה בהנאות העולם הזה, ולכן נקבע יום מתן תורה ביום החמשים מחג הפסח כדי שבכל יום יעלה האדם במעלות הקדושה, ואז יוכל לקבל את התורה

מצב רבוא' סופרים

תחלת יומו של היהודי - שמואל יבנאלי

יומו של היהודי בתימן מתחיל עם חלק מהלילה, כשעה או יותר לפני צאת השמש הוא מתגבר כארי וקם לעבודת הבורא להתפלל. בעיר, לרב, בצבור. בכפר, ביחידות. עקרת הבית אף היא קמה משנתה באותה שעה ונגשת לעבודתה - לטחן. טוחנת היא דורה (ד'רה) או חטה ברחים של יד, כשהיא שרה שיר עצוב, שיר האשה הטוחנת. (כשהייתי מדבר עם התימנים על אודות ארץ ישראל, היו הנשים שואלות, הגם שם טוחנות הנשים ברחים? הייתי אומר להן שבארץ ישראל טוחנים בעזרת מכונות, על ידי התשובה הזאת היה ערך ארצנו מתעלה בעיניהן, הן היו רואות את עצמן נגאלות מעבודתן הקשה הזו). אולם הנה האיר הבקר, יצא השמש, האיש גמר את תפלתו והאשה הספיקה בינתים לאפות "פתות". המשפחה יושבת לאכל ארוחת בוקר, פתות בלבד או מתבלות לפעמים בחלבה (תבלין חריף מאד), בלבן, בחלב או ב"סמן" (לחמאה מרתחה יקרא שם סמן) ולשתות קפה בפלפלין וזנגביל.

הסעודה נגמרת, והתימני יוצא לעבודתו. סוחר או רוכל, הולך לכפרים הקרובים או אל השוק...

מאכלות תימן

זכות השבת

מבסס על פי נסים בגימין גמליאלי, ויצא לאור בעזרת ה' בקרוב בספר "אגדות תימן".

בדרומה של תימן, על חוף מפרץ עדן, היה חי יהודי צורך בקסוף ובזהב, ושמו - "זכות השבת".
הבריות קראו לו כך על שום שהיה מרגל תמיד לומר "זכות השבת". כשהיה רואה אדם נכנס לחנותו לדרוש מלאכתו, היה מקדים ואומר לעצמו "זכות השבת". אז השתכר מעט אמר "זכות השבת", ואם השתכר הרבה - "זכות השבת". הוא היה מאמין שכל מה שאליהם זמן לו לא זמן אלא בזכות השבת, כדי שהוא יוכל לכבדה ביותר ולהתענג בה.
לנד חנותו של היהודי, ובשכנותו לו, עמדה חנותו של ערבי קנאי ואלם. כל אימת שהיה היהודי אומר "זכות השבת", היה השכן הערבי שומע ומתנאץ ומתקעס, וזהה מתמיה בינו לבינו: - "אפשר בכהה של השבת להיטיב לשומריה ולסייע לפרנסתם?! - אפשר להבטל יום אחד ממלאכה ולצאת נשכר? - וכי אפשר שהיהודים יזכו במתנה כה טובה שאין להם למאמינים?"
יום אחד החליט הערבי לערער את אמונתו של היהודי בסגולתה המיוחדת של השבת. היה לו טבעת זהב יקרה. נטל אותה והביאה אל הצורך ובקשו לתקן פגם שבה. - "זכות השבת" - אמר היהודי ונטל הטבעת מידו של השכן והניחה במגרה שלפניו...
"אני עוד אראה לו מה פרוש זכות השבת" - אמר הערבי בלב ונתן דעתו, היכן הצניע היהודי את הטבעת.
לעת הצהרים, כאשר היהודי קם ממקומו לסעד את סעודתו, בא הערבי, נדרש שמתענג שכן במעשה שכנו, וגנב את הטבעת, מבלי שהצורך ירגיש או יחשד בו. וכדי למחות עקבות גנבתו השליך את הטבעת היקרה למצולות ים. - "עתה אראה כיצד זכות השבת תושיע לה, יהודי!" - החזיל הגנב בלגלוג והנאה מן המעשה שעשה.
למחרת בא ובקש את הטבעת שלו, כאילו לא עשה דבר. הצורך אמר לו: - "בוא למחר, עדן לא תשנחה ולא ננעתי בה".
כיון שהלך, פתח היהודי את המגרה לטל הטבעת לתקנה, ולא מצא אותה. חפש אותה בכל מקום אפשרי - והעלה חרס בידו. אשתו ובניו חפשו בכל הבית - ועמלם היה לשוא. אבדו הטבעת היקרה והדאיג מאד את היהודי והטריד את אנשי ביתו. כיון שלא נמצאה - אמר: - "זכות השבת תגן עלינו, לא אכל את לבי, הטבעת עוד תמצא".
משבא הערבי בשנית לבקש את טבעתו, הוסיף היהודי לדחותו מיום למשנהו, וקנה שהוא עוד ימצא אותה. הערבי אף הוא עשה עצמו כמי שאינו יודע, והיה הולך ובא יום אחר יום "לברר" אם כבר בצע התקון. כיון שנתארך הזמן, צעק הערבי ואמר: - "יהודי, תן את טבעתי, ולא - אשיר את ביתך באש, לא אסבל עוד דחיות בלך ושוב".
הרגיע היהודי את שכנו הזועם והבטיח לו בפני עדים, כי הוא יקבל את טבעתו ביום ראשון שלאחר השבת.

פיצוח וששסוּס

חפשו בתוך התפוזרת את המילים הקשורות לימי העומר, הקיפו בתוך התפוזרת, שלחו ואולי תזכו...

פרקי אבות, ספירת העומר, קציר חטים, מתן תורה, אתמול, משיח, לייג בעומר, חמשים יום, מנהגי אבילות, שבועות, האידינא, שבועא שבועי שלמי.

ל	ג	ב	ע	ל	ו	מ	ת	א	נ	ד	י	א	ה	ס	ל	י	מ	נ	ת
ק	ד	י	ש	ב	ע	א	ש	ב	ו	ע	י	ש	ל	מ	ח	פ	ו	פ	ו
צ	פ	ע	מ	ת	נ	ע	ק	צ	י	ד	ח	ט	י	מ	ע	ח	ר	ח	ד
י	ד	ר	ד	ל	א	ה	א	י	ד	נ	ד	ח	א	ש	א	ק	מ	ת	א
ר	ע	ס	ק	ש	ח	ר	ל	ש	ח	מ	ש	י	מ	י	ו	מ	ו	ש	
ח	ר	ע	ש	י	ת	י	ש	ו	פ	א	ס	ד	ה	א	י	ד	נ	ל	ר
ט	ח	מ	ש	ו	א	ח	ע	ל	ת	ה	מ	ח	ב	ל	ח	ה	מ	ב	ר
י	א	ש	ע	א	ח	מ	פ	ו	ה	נ	ס	ו	ע	ס	א	ק	ו	א	מ
מ	ת	ו	ש	ה	ח	ל	ו	ק	ב	ס	ת	ק	ד	א	ה	ע	ש	י	ע
ת	ב	ס	ל	ש	ת	פ	ס	ת	ק	ש	ס	מ	ת	נ	ב	ק	מ	ג	ב
ש	ב	ע	א	ש	ב	ר	י	ש	ל	מ	א	ס	ג	ש	ה	ח	ה	ג	
ס	פ	י	ר	ת	ה	ע	י	ל	ש	מ	ו	ע	ל	ה	א	י	ד	נ	ל
מ	נ	ה	ג	י	א	ב	ל	פ	ת	ל	ע	ד	ב	ד	ש	ע	ח	מ	ע
ח	מ	ש	י	מ	י	ו	ד	א	ס	ו	י	ת	י	ש	י	מ	ח	א	ש

הזוכה לחדש ניסן הילד הנעים לישוי עוז-ארי (עוזירי) הי"ו בין הפותרים נבונה יגלל מכאוס מפאר, את הפתרונות יש לשלח לשמואל מחפוד - הגר"א 1 ראש העין. נתן לממש את הזכיה ב"נוסח תימן" ביריבובים 26 בגי ברק.

האכה ומהל

ספירת העומר

קדם ספירת העומר, מכריז שליח הצבור את מנין יום האתמול, וקד יודעים הצבור כמה עליהם לספר.
סדר הספירה הוא, כמבאר בספר עריכת שלחן: לאחר קדיש תתקבל שבסיום תפלת העמידה של ערבית, ששליח הצבור מברך והלל ויצאים ידי חובתם בברכתו, ולאחר מכן סופר כל אחד מהקהל לעצמו את מנין היום. וכיום, ישנם המברכים לעצמם בלחש, ומצטרפים לצבור בספירה.
קטן, אינו מחיב מן הדין בספירת העומר. אולם, קטן שנעשה גדול והגיע לגיל שלש עשרה בימי ספירת העומר, אזי אם ספר את הימים שעברו כראוי מדי יום ביומו, סופר בברכה גם שאר הימים.

משלי ופרקי אבות

ספרי משלי ופרקי אבות הנלמדים בשבתות שבין פסח לשבועות. ערוכים בצורה נפלאה ומדויקת.
משלי: בניקוד תימני עפ"י "חלק הדקדוק" למהרי"ן. עם פירושי "מצודת דוד" ו"מצודת ציון".
פרקי אבות: בניקוד תימני עם פירוש ר' עובדיה מברטנורא.

גודל ספר 24 ס"מ x 17 ס"מ

במודור של: 27 ש"ח

במקום: 48 ש"ח

המכונה מונבל ללקוחות פרטיים ולא למשומרים ועד פסח השת"י 11 בלמד, עי גשר המלא.

* ספרים * טליתות * דיסקים * לבוש תימני * גריל לפיתות * פלטה מתקפתל לשבת ועוד.

רחוב בירנבוים 26, בני-ברק א' ה' 10:00-21:00, יום' 9:00-13:00

טל: 053-3336661 03-6781444

נוסח רימון

הנרמז להכנה וחיזוק תימן

לחודש אדר

תודתנו שלוחה לאדם בן נון על הניקוד והגהה, ולרב אלישיב חן שליט"א על העזרה.

דפוס גהרי בע"מ 5354235-050